

РЕШЕНИЕ

№ 204

гр. София, 13.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5727** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по чл.59-63 от ЗАНН във вр.с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс.

С Решение от 27.04.2021 г., постановено по НАХД № 14122/2020 г., Софийският районен съд е потвърдил НП № 23-003269/28.09.2020 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област". С потвърденото НП на касатора "В., Н. и Л. 2014" Е., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес в [населено място], в качеството на работодател, за извършено нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. на основание чл.416, ал.5, във вр.с чл.415, ал.1 от КТ за това, че не е изпълнило задължително предписание на контролен орган.

Касаторът навежда оплаквания за това, че съдебният акт е издаден при нарушение на закона, съществени процесуални нарушения и явно несправедливо потвърждаване на наложеното наказание – касационни основания съгласно чл.348, ал.1 НПК. Посочено е, че за процесния период дружеството не било в състояние да осигури подписите на служителя върху ведомостите за изплатени възнаграждения, тъй като той целенасочено отказвал да ги положи. В тази връзка работодателят е бил възпрепятстван да изпълни предписанието на административния орган в тази част. Въпреки това, жалбоподателят се позовава на свидетелските показания, събрани във въззивното производство, като счита, че това е бил единственият начин работодателят

да се защити. Поддържа твърдението си, че служителят е получил възнагражденията си през процесния период, поради което претендира отмяна на съдебния акт, а в условията на евентуалност моли касационната инстанция да приложи нормата на чл.415 „в“, ал.1 КТ като ангажира отговорността му в хипотезата на маловажност на нарушението.

Ответникът по касационната жалба – Дирекция "Инспекция по труда" Софийска област", чрез юкр. П., изразява становище за неоснователност на касационната жалба и счита обжалваното решение за правилно и законосъобразно.

Представителят на СГП намира касационната жалба за неоснователна и предлага същата да бъде отхвърлена.

Административен съд-София град, ХХ-ти касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, СРС е установил следната фактическа обстановка:

На 17.08.2020 г. служители в Дирекция "Инспекция по труда" Софийска област, сред които и свидетелката С. на длъжност „главен инспектор“, извършили последваща проверка по документи, относно изпълнение на дадените предписания, на основание чл. 404 ал. 1 т. 1 КТ, в протокол с изх. № ПР 2019122/24.07.2020г. В хода на последващата проверка не били представени доказателства за изпълнение на предписание № 11 от протокола, като от работодателя не били представени платежни документи или подписана ведомост/разписка, удостоверяващи че дружеството е заплатило трудовото възнаграждение за месец септември 2019 г. на служителя Д. Д.. В хода на последващата проверка от свидетелката С. бил проведен и телефонен разговор със свидетеля Д., който заявил, че не е получил трудовото си възнаграждение за месец септември 2019 г., както и останалите дължими възнаграждения. За констатациите от последващата проверка бил съставен протокол за извършена проверка № ПР 2023291/17.08.2020 г. При връчване на протокола адв. Г., упълномощена от дружеството, предоставила писмено обяснение, в което потвърдила, че дружеството не разполага с доказателства за платени трудови възнаграждения по отношение на Д.. Междувременно д-р С. депозирала сигнал в СРП относно действията на Д..

Въз основа на така установеното, на 17.08.2020 г. С. на длъжност „главен инспектор“ в Дирекция „Инспекция по труда“ С. област, съставила акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 23-003269/17.08.2020 г., в който било установено, че касаторът, в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на Кодекса на труда (КТ), не е изпълнил задължително предписание № 11, издадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ с протокола от 24.07.2020 г., а именно да

удостовери изплащането на трудовото възнаграждение за месец септември 2019 г. на служителя Д.. В АУАН е прието, че срокът е изтекъл на 12.08.2020 г., а нарушението е извършено на 13.08.2020 г. и е установено при проверка на 17.08.2020 г. Длъжностното лице С. преценила, че деянието представлява нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, тъй като по време на проверката не са представени документи, удостоверяващи изпълнението на даденото предписание № 11.

АУАН е съставен в присъствието на представител на дружеството адв. Г. и на свидетел при установяване на нарушението, което е удостоверено с техните подписи. Препис от акта бил връчен на дружеството чрез адв. Г.. В акта не били посочени възражения, като такива са постъпили в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. В тях д-р С. /упълномощена от управителя на дружеството/ развила съображения за неправилно издаване на 9 отделни АУАН за идентични нарушения, като посочила, че актосъставителите не са взели предвид дадените от нея сведения, че трудовите възнаграждения са платени на служителя, като приложила и декларации от други служители на дружеството.

За неизпълнение на останалите, дадени с протокол № ПР2019122/24.07.2020г., предписания също били съставени АУАН и впоследствие НП.

Въз основа на АУАН №23-003269/17.08.2020 г. при идентичност на описаното нарушение и приетата правна квалификация, било издадено обжалваното наказателно постановление на 28.09.2020 г., като на касатора, на основание чл. 416, ал. 1 от КТ, била наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. В НП изрично е прието, че нарушението е извършено на 13.08.2020 г. - денят, следващ последния ден, когато предписанието е следвало да бъде изпълнено, в предприятието на дружеството в [населено място].

НП е връчено на представител на касатора на 01.10.2020 г. видно от известието за доставяне, като жалбата срещу него е входирана в ДИТ- СО на 03.10.2020г.

С решението си, Софийският районен съд е потвърдил НП. СРС е приел, че дружеството е извършило вмененото му нарушение. От правна страна СРС е приел, че при съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а санкцията не може да бъде намалявана, като наложена в минимален размер от 1500 лв. по чл.415, ал.1 от КТ.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

Решението е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Касационната инстанция споделя всички изложени мотиви от районния съд, поради което и на основание чл.221, ал.1, изр.2 АПК същите не следва да се преповтарят.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на правилно установената фактическа обстановка, като касационната инстанция счита, че същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

В случая е безспорно доказано, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл.415, ал.1 КТ, като не е изпълнил дадено, на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ, с протокол за извършена проверка с изх. ПР 2019122/24.07.2020г. предписание за удостоверяване изплащане от работодателя на уговореното трудово възнаграждение на служител в дружеството, като срокът на това предписание е изтекъл.

Изпълнението на задължителните предписания е обвързано със срок, а нарушението

се счита осъществено от момента на изтичане на съответния срок. Към момента на извършване на последваща проверка не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за което е бил определен срок за изпълнение до 12.08.2020 г. След тази дата, нарушението по чл. 415, ал.1 КТ се смята за извършено.

Задължителното предписание по чл.404, ал.1, т.1 КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК – чл.405, изр.1 КТ. След влизане на предписанието в сила, съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка всякакви доводи изложени в касационната жалба за незаконосъобразност не следва да се обсъждат в настоящото производство. Няма спор, че предписанието не е изпълнено съобразно установеното по делото. Несвоевременното изплащане на трудовите възнаграждения за положен труд е свързано с неблагоприятни последици за работника или за служителя. В случая не е установено предписанието да е било обжалвано и е влязло в сила.

Документите, в т.ч. и поканата за съставяне на АУАН са връчени редовно съгласно разпоредбата на чл.84 ЗАНН във вр.с чл.180, ал.5 НПК, а именно на длъжностно лице, натоварено да приема книгата.

Във връзка с изложените и пред настоящата инстанция твърдения, че работникът Д. не съдействал и отказвал да подпише ведомостта за заплати, макар да е получил възнаграждението си, следва да бъде посочено, че същите са недоказани. Освен това, съдът съобрази, че съгласно разпоредбата на чл. 270, ал. 3 от КТ изплащането на трудовото възнаграждение би могло да се удостовери не само чрез подпис във ведомост, но и по някой друг от предвидените в цитирания текст начини - чрез разписка, или чрез предоставяне на банково извлечение за извършен превод по сметка на работника. Такива доказателства в хода на цялото производство не бяха събрани. Пред настоящата инстанция са представени два броя удостоверения, издадени от касационния жалбоподател, послужили за кандидатстване от работника Д. за отпускане на кредит, както и уведомително писмо от банката за сметките и депозитите на Д.. В удостоверенията са посочени възнаграждения на работника за съответните месеци. Съдът намира, че така представените доказателства не установяват изпълнение на даденото предписание „да удостовери изплащането на трудовото възнаграждение за месец септември 2019г. на Д. Б. Д.“. Това е така, тъй като от съдържанието на същите, освен че не е видно за коя година се отнасят, не се съдържа информация, че възнаграждението на служителя е действително изплатено.

По отношение на молбата на касатора, касационната инстанция да приложи нормата на чл.415 „в“, ал.1 КТ като ангажира отговорността му в хипотезата на маловажност на нарушението, то цитираната норма се отнася за нарушения, които са отстранени веднага след установяването им по реда, предвиден в КТ, и от които не са произтекли вредни последици за работници и служители. Видно от диспозитива на правната норма, за да бъде приложена, то следва да са налице кумулативно две предпоставки: нарушението да е отстранено веднага и от него да не са настъпили вредни последици за работника или служителя. От гореизложената фактическа обстановка е видно, че нарушението не е преустановено дори и след предписанието на ДИТ-СО, а от друга страна нередовното изплащане или неизплащането на възнаграждение за положен труд винаги носи вредни последици за работника или служителя и представлява

порочна практика, засягаща трудовите правоотношения и данъчното законодателство в такава степен, че законодателят е предвидил имуществени санкции в размер не по-малък от 1500 лева.

По отношение размера на наложената санкция правилно съдът е приел, че последната е справедлива, като определена в размер на минимума, предвиден в санкционната норма.

Районният съд е обсъдил и възражението за приложение на по благоприятен закон, предвид изменението на нарушената разпоредба на чл.415, ал.1 от КТ с ДВ бр.107 от 18.12.2020г., в сила от 22.12.2020г., която вече предвижда наказуемост на неизпълнението на принудителни административни мерки от контролни органи за спазване на трудовото законодателство, а не само задължителните предписания, които също са вид ПАМ. Тоест, както правилно е приел въззивният съд разширен е обхватът на нормата, като неизпълнението на задължителните предписания не е изключено като наказуемо и доводите в тази посока на касатора са неоснователни.

При липса на касационни основания съдебното решение следва да бъде оставено в сила като валидно, допустимо и правилно.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.2, т.5 ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 27.04.2021 г., постановено по НАХД № 14122/2020 г. по описа на Софийският районен съд, с което е потвърдено НП № 23-003269/28.09.2020 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област".

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.